

Heel lang geleden leefde er een man, die een drank kon bereiden, waardoor zelfs de ongeduldigste mens, geduldig werd als een lam. Rowa, zo heette de man, trok dag aan dag de velden in om kruiden te zoeken, die hij voor de bereiding van de drank nodig had. Maar de kruiden waren zo zeldzaam, dat hij ze slechts eenmaal in het jaar opkookte en er de drank uit trok. Meestal waren enkele kleine kruiken vol dan het resultaat van al zijn arbeid.

Wanneer de wonderdrank gereed was, stonden er reeds tientallen mensen zich voor de deur te verdringen; allen smeekten ze om enkele druppels van de drank, want zij hadden geduld nodig en ze waren te ongeduldig om dat door de jaren te leren.

Op zo'n dag stond tussen die mensen een jonge vrouw, die er heel zorgelijk uitzag. Toen zij aan de beurt was, zei ze tot Rowa: „Ach, wijze man, geef mij toch een kruikje met uw wonderdrank, ik moet thuis elke dag alle werk verrichten en mijn ouders en broers

zijn zo onhebbelijk. Nu wil ik in het geheim uw drank door hun eten mengen. Misschien hebben ze dan in 't vervolg wat meer geduld met mij.”

Rowa gaf haar een kruikje met de

drank en wuifde met een vriendelijk gebaar haar bedankjes af. De jonge vrouw draaide zich om en liep naar de deur — tenminste, dat wilde ze, maar dicht bij de deur gleed ze uit op de gladde plavuizen en dreigde te vallen. Gelukkig wist ze zich aan de muur nog juist staande te houden, maar het kruikje viel op de grond aan scherven. De drank van het geduld stroomde nutteloos weg.

Even zag Higana, zo heette de vrouw, verschrikt naar de gebroken kruik, toen bukte ze zich schielijk en schepte met een holle scherf de voortstromende drank uit een gootje en dronk wat ze nog kon opvangen.

Toen kwam zij overeind en smeekte aan Rowa om nóg een kruikje met de wonderdrank. Maar Rowa weigerde beslist. Hij wees op al de mensen, die nog geen druppel hadden ontvangen en wees naar de weinige kruikjes die er nog maar stonden. Terneer- geslagen begaf Higana zich terug naar het huis, waar haar lastige ouders en broers reeds mopperend op haar wachtten, omdat ze zo lang weggebleven was.

Ongeveer een half jaar later ontmoette Higana Rowa in het dorp. „O, kijk eens aan, bent u het niet die van de winter om de wonderdrank kwam?” vroeg Rowa.

„Ja, en die haar kruik liet vallen, zodat er niets overbleef,” antwoordde Higana vrolijk.

„En hoe is het nu thuis?” vroeg Rowa belangstellend.

„Heel goed,” sprak Higana opgewekt, „ik zou u nu niet meer om de gedulddrank hoeven te vragen. Alles is thuis anders en daardoor voel ik mij veel vrolijker. 't Lijkt wel of zij op een of andere wijze tóch van de drank gedronken hebben.”

„Zij niet, maar één uit hun gezin wel,” zei Rowa, „begrijpt u wie ik bedoel?”

Higana dacht na en vroeg aarzelend: „Bedoelt u mij?”

„Inderdaad,” antwoordde de wijze man, „uw wonderdrank heeft dus zijn uitwerking niet gemist. Velen komen immers om geduld voor anderen, terwijl er al zo veel zou veranderen wanneer zij zèlf eens enkele druppels zouden drinken.”

G. Fenijn.

De beginletters van deze woorden vormen: ZWEMMEN
1. zaal, 2. warm, 3. erwit, 4. maan, 5. meer, 6. eten, 7. neus.

Oplossing kruiswoordpuzzel